

Forgalom a Concorde téren

*Annyi szem látta! Annyi elme őrzi
romlatlanul magában szerte a világon —.
Ahol csak ember él! Hogy ez a tér
nem múlhat ki a múlandó világból:
az emberi tudatból: a történelemből.
Földiek, — bolygóbeliek — itt,
itt is — jövővé tartósítva múltat —
bábeli műbe kezdtek. Szándéktalanul,
de épp azért siker ígéretével.*

*Nincs külön, nincs egyén, nincs más, nincs hogy ki vagy te: mint te,
olyan közösen egy a rend —,
már nem is emberi. Ilyent
csillag-pályán vagy füvek alatt
kialakult törvény teremt.
Ne hőkölj, ha fölismered:
termesz-bolyban több a magán-tudat —
mint itt, hol bámulva a Rend-
alkotta szép
megejtő csapdáját: ígéretét
szemed kéjén át élvezed:
te sem vagy külön akarat . . .*

*Összekalkulált elemek
bizseregnek, keringenek:
követnek vegytan-diktálta célt.
Féltheted, — mégse féltsd magad:
non omnis moriar! —
nem hal meg, aki amiként is élt.*

TAKÁCS IMRE

A múlt

*Véglegesedett, ami elmúlt,
Emlékezésben hullámzik.
Folyamatosságában nem idéződik föl már semmi.*

Rugózik pedig a múlt,
Erőt ad, erőt vesz el.
Valamikor műveltem még a kertem,
Ma pedig a kert-múlt lezúlló szakaszai
Nem engednek ki boréért
A napra, a friss levegőre csöpp szobámból.

Magamról mindent csak magam tudok.
Egy éjszaka összerakja bennem az Egészet.
Nappal egy vonatablak, egy arc az uccán,
Vagy egy nyakszirtre csüngő haj földidéz
Egy buta cselekedetet. Máig él az!
Mellkasomat szorítja, tarkómat fájditja meg.

Véglegesedett, ami elmúlt —
Mikor kapkodva reggelizek,
Mint véglegesedettek a hegységek
Az ember-életben. Az örök tudat
Látja: minden múlt bennünk mozog,
Bár alig észrevehetően a jó közérzet
Feledtető elfogultságaiban
És a harag mindent kizáró dülésében.

Az írás

Az írás csillogó lomb,
Kiemelkedik az élet ganajából.

Romok országa most a múlt,
Árva haldoklók hideg palotája,
Összetördelt szerszámok, pajták zord udvara —
És az írás alig látható kódlepenye
Ott leng ártalmatlanul, tisztán
Az elhalt sírás fölött.

Nem mindenki látja a kristályfelhőt,
Csak ő, aki elmúlt árvizek
Fölöslegesnek látszó töltésein
Bandukol fölöslegesen a sehovába.

Aki csak átvillan a láthatatlan,
Mert csemegeszőlőkkel beültetett,
Pázsittal betelepített roncstelepen,
Megsejdi a leírt gondolatokból valamit.